

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617210599
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6617210599.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: J. M. V., a.s., so sídlom W. X, XXX XX M., E.: XX XXX XXX, proti žalovanému: U. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXXX/XX, XXX XX H., o zaplatenie 12.779,95- Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 7Csp/234/2017-83 zo dňa 03. augusta 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 7Csp/234/2017-83 zo dňa 03. augusta 2018, v napadnutej časti I. výrokovej vety m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi vyčíslený zmluvný úrok od zosplatnenia do 14.08.2017 vo výške 4.073,- Eur a zmluvný úrok vo výške 9 % ročne zo sumy 12.779,95,- Eur od 15.08.2017 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 7Csp/234/2017-83 zo dňa 03. augusta 2018, v napadnutej časti II. výrokovej vety m e n í tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvou výrovkovou vetou vo zvyšku zamietol žalobu a druhou výrovkovou vetou rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 55,20 %.

2. Súd na odôvodnenie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 12.779,95,- Eur, úrokov za obdobie do 14.08.2017 vo výške 4.008,73,- Eur, úrokov z omeškania za obdobie do 14.08.2017 vo výške 1.107,21,- Eur, úrokov vo výške 9 % p.a. zo sumy 12.779,95,- Eur od 15.08.2017 až do zaplatenia a úrokov z omeškania vo výške 3 % p.a. zo sumy 12.779,95,- Eur od 15.08.2017 až do zaplatenia. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že ako veriteľ uzatvoril so žalovanou ako dlžníkom zmluvu o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo č. XXX/XXXX/XXV. v znení dodatku č. 1 zo dňa 11.07.2008. Žalobca poskytol v prospech žalovanej spotrebný úver vo výške 21.576,05,- Eur a žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť spolu s úrokom, príslušenstvom a poplatkami. Žalovaná však porušila zmluvu o úvere, a to tým, že nesplácala úver v zmysle podmienok dohodnutých v zmluve, preto ju žalobca vyzval na uhradenie dlžnej sumy. Dňa 18.09.2014 vyhlásil úver za predčasne splatný a žalovaná bola povinná uhradiť záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere do 10 dní.

3. Dňa 10.11.2017 vydal súd prvej inštancie platobný rozkaz, ktorým priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 12.779,95,- Eur spolu s úrokom z omeškania do 14.08.2017 vo výške

1.107,21,- Eur a úrokom z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 12.779,95,- Eur od 15.08.2017 až do zaplataenia. Z uvedeného dôvodu súd rozhodoval len o zmluvnom úroku po zosplatnení úveru. Súd dospel k názoru, že žalobca má právo na zaplataenie dohodnutého zmluvného úroku z úveru iba do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dňa 18.09.2014 s tým, že po tomto termíne už žalobcovi nevzniká právo na zaplataenie dohodnutého úroku z úveru, ale len úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto žalobu žalobcu v časti zmluvného úroku po dni mimoriadneho zosplatnenia zamietol. Súd prvej inštancie uviedol, že jednorazovým zosplatnením vznikla žalovanej ako spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť požičanú sumu, ktorá je navýšená o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania žalovanej ide o protiprávny stav, ktorý vznikol predčasným zosplatnením úveru a s týmto sú spojené výhradne sankcie pre omeškание žalovanej a nemožno s nimi spájať zmluvný úrok ako odplatné plnenie, nakoľko toto je spojené len so stavom, ktorý je v súlade s lege artis, keď žalovaná oprávnene držala peňažné prostriedky od žalobcu. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom uviedol, že žalobca mal v konaní len čiastočný úspech, ktorý činí 55,20 % a v tomto rozsahu priznal žalobcovi náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Lučenec zmenil tak, že zaviazže žalovaného, aby zaplatil žalobcovi vyčíslené úroky z úveru vo výške 4.073,- Eur a úrok vo výške 9 % p.a. zo sumy 12.779,95,- Eur od 15.08.2017 do zaplataenia, eventuálne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobca sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 261, § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorých je moment vzniku povinnosti dlžníka platiť úroky v zákone výslovne uvedený a neodvíja sa od obsahu dohody medzi stranami, ale je naviazaný na moment faktického poskytnutia peňažných prostriedkov dlžníkovi. Napriek tomu, že konečný moment trvania povinnosti dlžníka nie je v ustanovení § 502 Obchodného zákonníka explicitne uvedený, s ohľadom na teleologický, systematický, jazykový a logický výklad je nutné dospieť k záveru, že moment ukončenia trvania povinnosti dlžníka platiť úroky sa odvíja od skutočného vrátenia peňažných prostriedkov veriteľovi. Žalobca ďalej uviedol, že zmluva o úvere vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nezanikla a taktiež nezanikol ani nárok veriteľa voči dlžníkovi na zaplataenie zmluvného úroku a tento trvá až do úplného splatenia istiny pohľadávky. Žalobca v odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov podporujúcich jeho tvrdenie. Žalobca mal za to, že čl. III. ods. 3 všeobecných obchodných podmienok je určité, jasné a zrozumiteľné zmluvné ustanovenie, ktoré obsahuje dohodu o určovaní výšky úrokov ako ceny úveru tak, že úroky sa bez ohľadu na splatnosť úveru počítajú až do skutočného splatenia peňažných prostriedkov. Namietal, že súd prvej inštancie sa v rozsudku nedostatočne vysporiadal s predmetnou zmluvnou úpravou medzi stranami vo vzťahu k úročению úveru.

5. K odvolaniu žalobcu vyjadrenie podané nebolo.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, preto prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP). Rozsudok v zmysle § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil a odvolaniu žalobcu vyhovel.

7. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že dňa 24.08.2017 bola súdu prvej inštancie doručená žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal zaplataenia sumy 12.779,95,- Eur s prísl. s návrhom na vydanie platobného rozkazu. Zo žaloby vyplýva, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou vznikol dňa 09.07.2008 na základe zmluvy o špecifickom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo č. XXX/XXXX/XXV. v znení dodatku č. 1 zo dňa 11.07.2008. Žalobca na základe zmluvy o úvere poskytol žalovanému spotrebný úver vo výške 21.576,05,- Eur, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť spolu s úrokom, príslušenstvom a poplatkami. Žalovaná porušila zmluvu o úvere tým, že nesplácala úver v zmysle v zmluve dohodnutých podmienok. Žalobca preto vyzval žalovanú na uhradenie dlžnej sumy. Keďže však žalovaná aj napriek

tomu porušovala zmluvné podmienky, žalobca listom zo dňa 18.09.2014 vyhlásil úver za predčasne splatný a žalovaná bola povinná uhradiť záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere do 10 dní. Na základe uvedených skutočností si žalovaný uplatnil nárok konkretizovaný už v bode 2. tohto rozsudku.

8. Dňa 10.11.2017 vydal súd prvej inštancie platobný rozkaz č.k. 7Csp/234/2017-58, ktorým zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy vo výške 12.779,95,- Eur spolu s úrokom z omeškania za obdobie od 14.08.2017 vo výške 1.107,21,- Eur, úroky z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 12.779,95,- Eur od 15.08.2017 do zaplatenia. Proti platobnému rozkazu podala žalovaná odvolanie, ktoré súd prvej inštancie uznesením č.k. 7Csp/234/2017-64 zo dňa 12.02.2018 odmietol ako neodôvodnený.

9. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zákon č. 258/2001 Z.z.“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

10. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

11. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

12. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

14. Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Predmetný zákon však neupravuje za akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru a taktiež ani vzťah zmluvného úroku a úrokov z omeškania alebo výšku úrokov z omeškania. Tieto skutočnosti sú upravené v Obchodnom zákonníku a keďže je zmluva o úvere tzv. absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu zmluvných strán je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka. Uvedeným nie je dotknutá subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. Uvedené zmocnenie vyplýva z ustanovenia § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Žalobca odvolaním napadol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento zamietol žalobu v časti zaplatenia zmluvných úrokov od zosplatnenia do 14.08.2017 vo vyčíslenej výške 4.073,- Eur a zmluvný úrok vo výške 9 % ročne zo sumy 12.779,95,- Eur od 15.08.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie tento nárok žalobcovi nepriznal s odôvodnením, že nárok na zmluvný úrok mu vznikol len do zosplatnenia úveru a následne, ako sankcia za omeškание s platením dlhu, nastúpil zákonný úrok z omeškania. Tento názor podporil len poukazom na staršie rozsudky Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/190/2014 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/132/2015 a 12Co/133/2015, avšak ním tvrdý názor nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Naopak, ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka vyslovene určuje, že dlžník sa na základe zmluvy o úvere zaväzuje vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a úroky, ktoré sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Úrok z úveru pritom nemá sankčný charakter, preto si ho nemožno zamieňať s úrokom z omeškania, na ktorý vzniká veriteľovi nárok len v prípade, že je dlžník s plnením svojho záväzku v omeškani. Úrok z omeškania kompenzuje

ujmu, ktorá vznikla veriteľovi v dôsledku omeškania dlžníka, t.j. v dôsledku toho, že peňažné plnenie nedostal včas.

16. Odvolací súd je toho názoru, že úrok z úveru je cena za používanie poskytnutých finančných prostriedkov, a preto má dlžník povinnosť tento úrok platiť za celú dobu ich užívania, a teda až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Pokiaľ teda veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jeho predčasnú splatnosť z dôvodu, že dlžník svoj úver riadne a včas nesplácal, má právo účtovať úroky z úveru ako aj úroky z omeškania s poukazom na ustanovenie § 369 Obchodného zákonníka, a to až do splatenia celej poskytnutej sumy.

17. V rámci rozhodovacej praxe súdov nie je sporné, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odmenu za používanie istiny poskytnutej veriteľom. Pokiaľ sú teda dohodnuté zmluvné úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich veriteľ môže požadovať aj keby neboli zmluvne dojednané. Prax súdov však nie je jednotná pri rozhodovaní o nároku na zmluvné úroky po jeho zosplatnení, preto nie je možné hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi súdov pri posudzovaní takejto otázky, a preto aj konajúci senát bližšie analyzovanie iných rozhodnutí odvolacích súdov, ktoré vyslovili odlišný právny názor, nepovažoval za potrebné. Snahou zákonodarcu v tejto otázke síce bola zmena ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonom č. 106/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, že sa na konci tohto ustanovenia mala doplniť veta: „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“. Navrhovaná zmena však bola v dôvodovej správe odôvodnená nasledovne: „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. Povedané inak, ak bol úver dojednaný na dobu 10 rokov, v 3. roku došlo k jeho jednorazovému zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 OZ, za obdobie zvyšných 7 rokov už veriteľovi nebudú patriť odplatné úroky. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru“. Táto zmena sa však do zákona č. 106/2014 Z.z. nepremietla, a teda možno vyvodiť, že veriteľ je oprávnený požadovať zmluvný úrok aj po zosplatnení úveru až do jeho úplného splatenia dlžníkom.

18. V závere odvolací súd uvádza, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka ani zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody zmluvných strán o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do jeho úplného splatenia (zmluvné strany sa v zmysle čl. III. bode 3. všeobecných obchodných podmienok dohodli, že banka účtuje úroky zo skutočných denných zostatkov úveru od prvého dňa čerpania úveru až do dňa, ktorý predchádza dňu úplného splatenia úveru). Prípustnosť dohody zmluvných strán o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá je aplikovateľná aj v Slovenskej republike, a to najmä s poukazom na v minulosti totožnú a v súčasnosti obdobnú právnu úpravu úverov poskytovaných spotrebiteľom. Za zmienku stojí najmä uznesenie zmieneného súdu Českej republiky, sp. zn. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014, v ktorom tento uviedol, že „dohodnuté úroky z úveru predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinností, t.j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. ...Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať vedľa seba. Z uvedeného výkladu vyplýva záver, že pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné obe sadzby úrokov sčítať a že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dohodli.“

19. Odvolací súd na základe uvedeného rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v prvej výrokovej vete v zmysle § 388 CSP zmenil tak, ako je špecifikované vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

20. Žalobca odvolaním napadol aj druhú výrokovú vetu rozsudku, ktorou súd rozhodol o žalobcovom nároku na náhradu trov konania, ktorú mu priznal v rozsahu 55,20 %. Keďže však dospel odvolací súd k záveru, že žalobca má nárok aj na zmluvný úrok po zosplatnení úveru, ktorý mu súd prvej inštancie nepriznal a táto žalobou uplatnená časť predstavovala jeho neúspech v spore, odvolací súd zmenil aj druhú výrokovú vetu rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, pretože žalobca mal voči žalovanej v konaní plný úspech.

21. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).